

en meget betydelig Indsats af pekuniær Støtte for at bringe Øerne paa Fode. At Afgørelsen var endelig, var stemmende med den almindelige Maksime, man ellers følger ved Statsakter, og som særlig hvad Domstolene angaar er en ufravigelig Regel; at en Sag, som har fundet sin Løsning, ikke uden ny Momenters Tilkomst atter bringes frem for den samme Forsamling. Det er en Regel, som det offentlige Liv, tror jeg, kun kan have Gavn af. Hvis man tænker sig den modsatte Maksime fulgt, at en Sag, som har fundet en Afgørelse, der betragtes som endelig, atter og atter uden ny Momenters Tilkomst bringes frem for den samme Forsamling, saa kommer der en Usikkerhed ind i det hele offentlige Liv, som ingen kan være tjent med. Var Konventionen bleven vedtagen ved Afstemningen i forrige Samling, vilde det jo have været noget af det endeligste, som overhovedet kunde tænkes. Det kunde aldrig gøres om. Al Rimelighed taler derfor ogsaa for, at naar det modsatte har fundet Sted, naar en Sag er bortfalden paa en saadan Maade, at den maa anses for forkastet, er det lige saa endeligt, saa at den ikke kan bringes frem igen uden ny den selv vedrørende Momenter. At disse ny Momenter ikke kunne ligge i den Omstændighed, at dette Tings Halvdel er bleven fornyet, og at et Antal ny Medlemmer ere komne ind i Stedet for ældre, som ere traadte ud, ligger ogsaa i Sagens Natur. Den Forsamling, som har at afgøre et vist Spørgsmaal, bliver den samme uanset Personveksel, og det vil ikke gavne det offentlige Liv, om enhver Beslutning, enhver Lovvedtagelse og Lovforkastelse skulde bringes frem igen paa ny, eller om man gjorde det til Regel at bringe den frem paa ny, hver Gang enten det ene eller det andet Ting var undergaaet Personveksel. Dette er, tror jeg, ogsaa, et Standpunkt, som den højtærede Regering i og for sig billiger. Jeg slutter det af den Betydning, som Konseilspræsidenten lagde i den Afstemning, som fandt Sted i Fjor. Det er altsaa noget ekstraordinært, at Sagen, uagtet der har fundet en Afgørelse Sted, nu atter bringes frem, og jeg vil gøre opmærksom paa, at det netop ikke var noget tilsvarende, som fandt Sted fra den anden Side med Hensyn til

Konventionen af 1867. Da var det ganske naturligt, at Ratifikationsfristen blev forlænget, fordi Sagen ikke havde fundet en Afgørelse, fordi en Afstemning, der kunde fortolkes som for eller imod, ikke havde fundet Sted. Men her har der fundet en Afstemning Sted, hvoraf man har draget den Slutning, at Konventionen var forkastet. Situationen foreligger derfor paa en anden Maade.

Jeg kan imidlertid forstaa, at Regeringen har besluttet sig til denne ny Fremsættelse. Det er jo blevet oplyst, at det er sket, fordi Ønsket om Ratifikationsfristens Forlængelse, som har gjort Fremsættelsen mulig, er kommet fra Amerika. Jeg modsiger ikke, at det kan være naturligt og stemmende med det internationale Samkvems Krav og Forholdet til en venskabelig Magt, med hvilken man saa længe har staaet i Forhandling, jeg forstaa, at man har fundet det rimeligt at gaa ind paa et Ønske om Forlængelse, uagtet det var et ekstraordinært Skridt at bringe Sagen frem paa ny, efter at den havde fundet en Afgørelse. Det er maaske naturligt, at man er gaaet ind derpaa. Vi staa altsaa nu lige over for den samme Sag, men som om den ikke tidligere havde været Genstand for Afgørelse. Vi skulle se bort fra, at den tidligere har været Genstand for Afgørelse og beskæftige os med den som en ny Sag. Deraf drager jeg bl. a. den Slutning, at de Omstændigheder, som med mere eller mindre Grund have kunnet lægge et Tryk eller et Baand paa enkelte Medlemmer, som have ført dem til at føle sig bundne til at stemme paa en Maade, som ikke svarede til deres Overbevisning — at disse Omstændigheder og de ved tidligere Forhandlinger mellem Regeringen og Rigsdagen, begrundede Baand nu have mistet deres Betydning. Enhver af os har kun at tage Hensyn til sin Overbevisning om, hvad der er det rigtige, kun at tage Hensyn til — under sit Ansvar — hvorledes han mener, at der bør stemmes. Et haaber jeg dog, at man kan tage i Arv fra den tidligere Behandling af Sagen, nemlig den Aand, hvori vi træffe Afgørelsen. Det glæder mig meget, at jeg af den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser, hvormed han indledede denne Sags Forhandling, tør